

Hagrid ekkaptis Hari kaj Hermiona, kaj hisis ilin de sur la pado kaj malantaŭ altegan kverkon. Li eltiris sagon kaj sidigis ĝin en la arbaleston, levante tiun, preta por pafi. La tri el ili aŭskultis. Io rampis sur la sekaj folioj proksime: ĝi ŝajnis kiel mantelo tirata sur la tero. Hagrid streĉrigardis laŭ la malluma pado, sed post kelkaj sekundoj la sono mallaŭtigis.

“Ki’l mi s’poz’s,” li murmuris. “Tie estas io, ki’ ne k’nvenes en arbaro.”

“Lupfantomo?” Hari sugestis.

“Ti’ est’s nenia lupf’ntomo, kaj ĝi est’s nenia unikorno ankaŭ,” diris Hagrid grave. “Ĝuste, sekvu min, sed estu atentaj nun.”

Ili paŝis pli malrapide, kun oreloj streĉitaj kontraŭ la plej febla sono. Subite en placo antaŭ ili, io certe moviĝis.

“Kiu estas tie?” Hagrid vokis. “Elmontru vin – mi portas armilon!”

Kaj en la placon venis – ĉu homo aŭ ĉevalo? Ĝis la talio estis homo, kun ruĝaj haroj kaj barbo, sed sub tio estis brila ĉevala korpo, kaŝtankolora kun longa ruĝeca vosto. Hari kaj Hermiona ekgapis.

“Ho estas vi, Ruan,” diris Hagrid trankviligita. “Ki’l vi fartes?”

Li paŝis antaŭen kaj premis la manon de la centaŭro.

“Bonan vesperon al vi, Hagrid,” diris Ruan. Li havis basan doloran voĉon. “Ĉu vi estis pafonta min?”

“Jen superflu’ da s’ngardo, Ruan,” diris Hagrid, frapetante sian arbaleston. “Ia malbonaĵo ĉases en ĉi tiu arbaro. Flanke, jen ‘Ari Potter kaj ‘Ermiona Granĝer. Studentoj supre en la lernejo. Kaj jen Ruan, vi ambaŭ. L’ estas centaŭro.”

“Tion ni jam rimarkis,” diris Hermiona feble.

“Bonan vesperon,” diris Ruan. “Studentoj, ĉu? Kaj ĉu vi lernas multon, tie supre en la lernejo?”

“Aah –”

“Iometon,” diris Hermiona timeme.

“Iometon. Nu, estas sufiĉe bone.” Ruan ĝemis. Li ĵetis la kapon malantaŭen kaj rigardis la ĉielon. “Marso tre brilas ĉinokte.”

“Jes,” diris Hagrid, rigardante supren ankaŭ. “Skultu, ni feliĉe traf’s vin, Ruan, ĉar estas unikorno vundita – ĉu vi vid’s jon?”

Ruan ne respondis tuj. Li rigardis senpalpebrume supren, tiam ĝemis denove.

“Ĉiam la senkulpaj estas la unuaj viktimoj,” li diris. “Kiel okazis ekde pasintaj epokoj, tiel okazas nun.”

“Jes,” diris Hagrid, “tamen, ĉu vi vid’s jon, Ruan, jon malk’timan?”

“Marso brilas ĉinokte,” Ruan ripetis, dum Hagrid rigardis lin senpacience. “Malkutime hele.”

“Jes, sed mi vol’s d’mandi pri aferoj jom pli proksime,” diris Hagrid.